Ч. 255. Субота 27 (14) падолиста 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:

на цілий рік К	4·80
на пів року „	2·40
на чверть року „	1·20
місячно . . . „	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К	10·80
на пів року „	5·40
на чверть року „	2·70
місячно . . . „	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Перенесене мощий Кошута. — Справа фінляндска. — „Село" про українську мову в школах. — Король Фердинанд в Білграді.

На вчерашнім засіданю палати послів промавляв по пос. Зеліґері президент міністрів бар. Бінерт і заявив при кінци своєї бесіди, що національна борба завдає рани всім народам, парляментови і державі. Правительство дуже би радувало ся, коли би удало ся осягнути національний мир і буде підпирати всі змаганя до того. Відтак промавляв ще пос. Мікляс (христ. суспільник) а по нім пос. Дністряньский, котрий докоряв бар. Бінертови тим, що єго політика основує ся на неґациї справ народних і на неґациї парляментаризму. Бесідник займав ся поясьнюванем арт. XIX. основних законів державних і жалував ся на то, що правительство знає лиш справу язикову в Чехії а не знає єї в инших частях держави.

Дальше промавляв між иншими ще й пос. Курилович, котрий з одної сторони домагав ся, щоби власти не робили трудности „малоросийскому" языку в Галичині а з другої домагав ся, щоби законами признано „літературний язик российский" і утворено катедру „российскої літератури" на львівскім університеті. Щоби же і вовк був ситий і коза ціла, то бесідник додав: „Коли же нарід жадає рівноуправненя малорускoго язика, то се не має політичних цілий на оці, бо тоті змаганя кінчать ся на границі Австриї".

По промовах ще кількох бесідників, поставив пос. Відріст внесене в справі зміни закона що до емеритури міністрів о стілько, щоби міністри аж по трох літах урядованя діставали емеритуру. Наконець по переданю всіляких предложень правительства поодиноким комісиям без першого читаня, назначено слідуюче засідане на нині.

Вчера відбуло ся в Будапешті торжественне перенесене мощий Людвика Кошута до мавзолея в присутности цілої родини Кошутів, всіх послів і численних депутаций з цілого краю. Євангелицкий владика Шольц в своїй промові сказав між иншим, що то зовсім не революцийна маніфестация, бо кождий нарід має обовязок віддавати честь своїм великим людем. Президент міністрів Векерле зложив на домовині вінець від міністерства.

Чутка, що у Фінляндиї має вибухнути загальний страйк зелізничий, викликала в Петербурзі сильне враження. Говорять, що „Нов. Время" хоче в той спосіб спровокувати Фінляндию. Положене есть дуже поважне. Октябристи заявляють, що суть противниками реакцийних проектів о новім порядку річий у Фінляндиї і будуть боронити безусловно фінляндскої конституциї.

Виходяча на Україні ґазета „Село" подає в послідній числі (ч. 10) звістку про проект закона, який свого часу поставили українські посли в третій думі державній і пише: Мабуть сеї зими рада державна возьме ся до проекту закона поданого ще в марті 1908 року 37 депутатами думи. Проект закона такий:

1) Щоби в тих сторонах, де живе український нарід, в народних школах учено українською мовою; — 2) московскої мови училиб обовязково; — 3) книжки до ученя щоби були приладжені до розуміня дітий українських і до потреб тамошного житя.

Сей начерк закона підписало 37 депутатів: сьвящеників, селян з України і инших. В осібній записці (в молитвах), доданій до законопроекта, они поясняють, чому вважають потрібним науку українською мовою. При теперішній науці, коли на Україні вчать по школах московскою мовою, темнота розвела ся по Україні страшенна. Між українським народом грамотних у двоє менше, ніж між народом великоруским; в деяких губерніях одни грамот-

За пізно.

З французского — Ж. Рікарда.

То було може яких трийцять днів тому назад, як у Бріняка на селі — того красного полудня, коли то сонце пускає своє тепле, хоч вже блідше проміне на той перший, легонький холод, що вже звіщає надходячу осінь.

Підчас, коли ми чекали тої години, коли будемо могли витягнути заставлені сіти з хорошої розтоки Марни, котра там повільними закрутами суне ся почерез сіножати, мов би величезна, заспана, сріблиста змия, балакали ми під великою, ясною верандою, переповненою забиваючим запахом геліотропу, що вже зачинав вянути. А хороший той собі чоловічок, той Бріняк. Давнійше був він офіцирoм, при кавалериї, груди у него широкі, лице повне здорової закраски, з чертами трохи жіночастими та з великою сивою бородою. Колись свого часу був той чоловік гуляка, що любив уживати. Увійшов в житє як раз під ту пору, коли цісарство стояло на висоті своєї сьвітлости, уживав всюди розкоші, де лиш дало ся, тай коли настала република, не думав зовсім розставати ся зі солодощами сего сьвіта, бавив ся добре за пана Тіерса тай за Мак Магона, а навіть і за Ірея. Аж ось сім літ тому назад сподобалось гостцеви завитати до него.

Єму порадили пити якусь мінеральну воду. Він то робив при якімсь жерелі, звідки била горяча, не конче пахуча вода, тай зійшов ся там з якоюсь Анґлійкою, такою струнκою і простенькою як красна бамбусова троща. Він виглядав ще дуже добре, а мав великий маєток. Слідуючої зими хороша Анґлійка віддала ся за давного офіцира від кавалериї.

Они мають дитину і суть дуже щасливі. Балакаючи, перейшли ми попри малий сальон, що виходив на зимовий город і там побачив я в кутику синка мого господаря, Ґастона, що сидів собі чемненько коло стола. Був то любенький, чорнявий хлопчина; він пустив перо на стіл і водив очима, повної глубокої задумчивости, за літаючим летом стріли ластівки, що крутила ся понад великою муравою та виловлювала рої комарів.

Того красного дня, в тім сальоні, в котрім від ясно осьвітленої веранди ніби ще темнійше здавало ся, як в палаті дожів, стало мені жаль хлопятка, що мусів тут сидіти мов би у вязниці, і я не видержав та спитав мого приятеля:

— Як ти маєш серце в так красний день казати бідному хлопчині сидіти в комнаті?

А Бріняк сказав на то:

— Мій любий, скоро він навчить ся писати, дам єму спокій, бо єму нема ще пять літ, а дуже розумний, але насамперед мусить навчити ся писати.... розуміє ся, добре писати.

— Мабуть чи не для того, що ти сам пишеш, як курка лабою, та не можеш сам того перечитати, що написав?

— Тай то би була одна причина; треба, бачиш, не допустити до того, щоби діти мали ті самі хиби, що нам колись ставали в житю на перешкоді... а відтак....

— Мій дорогий Бріняку, не знаю, чи то від того, що ти за богато сидиш на селі, але мені якось здає ся, що з тебе став взірцевий чоловік....

Він перебив мені живо:

— Ну, як би й не було, а такий то уміє добре кермувати своїм житем... але чи сказати тобі правдиву причину, задля котрої я так дуже уважаю, щоби мій синок навчив ся добре писати? То істория ще з тих часів, коли би ніхто не назвав був мене вірцевим чоловіком... то вже дуже давно тому, ще в р. 63. Тогди було Баден лиш от собі Баден-Баден, а Монте Карльо було ще лиш малою рибацкою дірою. Все, що називало ся „шиком", або що ніби ним хотіло бути, вибирало ся в перших днях липня туди. Я того року лишив ся був в Парижи бо — але се не належить до річи... Коротко сказавши, я тоді дуже нудив ся в моїм маленькім помешканю при улици Тейву, аж ось одного дня приносять мені якийсь лист. Хтось жадав від мене гроший, але не в такий спосіб, що ніби хотів по просту від мене вимусити, або що розписував ся довго о своїм нещастю, та обіцював вдячність аж до смерти і т. д; ні, в листі було коротко і ясно сказано: Не маю вже ані шелюга. Пришли мені зараз 300 франків, щоби я міг заплатити рахунок в готелю і вернути назад до Франциї і там впорядкувати мої відносини, або ще ліпше, пришли мені 50 люйдорів, щоби я міг видвигнути ся...

ний на десать душ знайде ся; а як по котрих ґуберніях один грамотний на пять неграмотних, то се вже дуже богато. Так підупав український нарід, такий здатний, спосібний з природи своєї, що колись далеко висше своєю осьвітою стояв від народу великоруского (московского), та дивував людий сторонних своєю осьвітою, охотою до книжки та науки. Чому так стало ся, поясняє таж записка. Наука в народній школі може йти добре тільки рівною мовою, яку школярі добре розуміють, як свою. І коли почала заходити ся по всій Росиї коло шкіл, з пятьдесять літ, то тямущі Українці заходили ся складати українські книжки для народних шкіл, щоби на Україні по школах вчити по українському. Найбільші наші письменники тоді заняли ся сим. Славний український історик Костомарів збирав гроші на видане українских шкільних книжок. Куліш зложи дві граматики, більшу і меншу, сам Шевченко видав малий український букварь. Та не позволено було вчити по школах з українських книжок, а діти селяньскі тої мови добре розуміти не могли, й наука йшла через те тупо, і що навчили ся, то дуже скоро забували; навіть трафляло ся, що вийшовши з школи, за три, або чотири роки читати вже забували. А крім того зоставали ся, що називає ся, „без языка“: бо по московски не могли навчити ся, а від своєї мови відставали, бо в школї їм казали, що то не мова, а так — мужицка говірка. І так забивали їм памороки, що на все житє відбирали охоту і до книжки, і до науки і до всякого знаня; калїчили душу, а не вчили. Найбільш тямущі знавці шкільної науки в Росиї, як Ушиньский, бар. Корф, Весель, Водововов розуміли і показували на се, що від такої науки нема користи для народу; треба доконче вчити дітий рідною мовою, щоби наука добре йшла. І на Україні треба вчити по школах рідною українскою мовою. Инакше український нарід не вийде з теперішної темноти, убожества й поневіраня. Комітет міністрів, міркуючи про заборону української мови, признав, що сі заборони не дають українському народови вийти з теперішного упадку („препятствуют повишенію нинїшнаво культурнаво эво уровня“). Навіть духовне начальство побачило се, і коли духовеньство подільскої епархії удало ся з сим до синоду, то синод дозволив (в 1907 р.), щоб у сільских школах, де ходять українські діти, вчити (толкувати їм) українскою мовою; позволив учити українскої мови в виницкій школї, де вчать учителї приходских шкіл, щоб ті учителї могли вчити дітий українскою мовою, і шкільні книжки прикладити для розуміня українських дітий.

Болгарский король Фердинанд заходить ся, як видко, що раз більше около того, щоби завести якусь тіснійшу звязь межи Сербією а Болгарию. По недавній ботанїчній прогульці в сербскі гори і стрічи з сербским наслїдником престола, сербский король зближає ся вже й до столиці Сербії та й самого сербского короля а спосіб, в який там его приняли і як він там виступив, вказує вже досить ясно, що заносить ся — а може й прийшло — до якогось тіснійшого союза межи обома сусїдними державами. Що союз той міг би бути звернений і против Австро-Угорщини, о тім вдає ся не можна в теперішних часах і сумнївати ся. Отже про сю нову гостину короля Фердинанда в Сербії доносять нині з Білграду:

Вчера по полудни прибув тут король Фердинанд болгарский в повороті до Софії. На двірци повитали его король Петро, наслїдник престола і міністри. Король Петро поцїлував кор. Фердинанда. Оба поїхали відтак отвертим повозом до палати. Публика устроїла кор. Фердинандови овацию. По полудни приймав кор Фердинанд президента міністрів Пасіча а візита мала приватний характер. Король Фердинанд перший раз загостив до Білграду.

Дальше доносять: Король Фердинанд конферував з міністром справ заграничних Міловановичем, президентом міністрів Пасичем, шефом секциї в міністертві справ заграничних Поляковичем і тутешним послом болгарским. Король замість о 5. від'їхав о 7 год. вечером. На дворець відвели его король Петро, наслїдник престола і міністри. Пращане було дуже сердечне.

Новинки.

Львів, дня 26 падолиста 1909.

— **Бюра редакциї і адміністрациї** „Народної Часописи“ перенесені в Gazet-ою Lwowsk-ою до камениці при ул. Чарнецкого ч. 10 II поверх.

— **Іменованя.** Є В. Цїсар надав б. директорови ґімн. у Львові дрови Ант. Данишеви з нагоди перенесеня его на власну просьбу в сталий стан спочинку титул правительствен. радника. — Пан Мінїстер віроісповідань і просьвіти іменував Іванну Лебльову, учительку музики в приватній женьскій ґімназиї З. **Стржалковскої** у Львові, учителькою музики в женьскій семінариї учительскій у Львові.

— **В справі замкненя Академії штук красних в Кракові** одержало львівске Бюро кореспонденцийне слїдуючий комунїкат: Інформация Słowa Polsk-ого, мов би замкнене Академії штук красних в Кракові порішив минулої суботи пан Намістник, визначуючи послїдний реченець повороту учеників на понеділок, лишена есть всякої фактичної основи. Пан Намістник в тій справі не видавав нїяких рішень анї поручень.

Той лист, — страшенна мазанина — був датований з Баден; підпис такий, що годі его відчитати. Пробую відчитувати буква за буквою, ломлю собі голову, хто би то міг бути, що понаставляв такі каблуки... та годі, просто не можливо щось відгадати, що навело би мене бодай на якийсь слїд.

В Бадені? Я мав в Бадені яких триста приятелїв а з тих триста що найменше двіста девятьдесять девять таких, що готові були пустити й послїдного люйдора... Але то злощастне імя... чейже преці можна би его відгадати.

Через два дні я не робив нічого лиш думав і роздумував над тим, хто би то міг бути, та кождому, хто лиш менї попав ся, давав відчитувати той підпис. Та дарма. Кождий здогадував ся инакше.

Можеш собі подумати, як мене то роздражнило. Менї здавало ся, що то було би підлотою не поратувати приятеля грішми... А що найбільше мене гнївало, то погадати собі, що то погане письмо могло би походити від когось, кого я дійстно любив.

Я телеґрафував до яких десяти або дванайцяти щирих приятелїв, але ні один з них не писав того листу.

От я пішов до знатоків. Один сказав менї, що то імя треба читати Касерніє і то так певно, що він готов би на то перед судом присягати. Другий сказав, що того підпису не можна инакше прочитати як Сіктіне, і він так само на то би присяг; третий наконець сказав, що то взагалї не якийсь підпис, лиш якесь слово і то слово „дружба“.

Я не знав нїякого анї Сіктіне анї Касерніє.

Я став переглядати спис членів офіцирского кружки, дивив ся до моєї книжки адресової, переглядав одно імя за другим... Не міг нічогісенько відшукати! — Наконець взяла мене нїби якась говячка і я вже забув на головну річ, що то розходить ся о поміч для якогось приятеля, а мав на думці лиш то одно, щоби відгадати само імя.

Аж третого дня, як би менї хтось шепнув до уха, прийшло менї на гадку, що буде найлїпше написати до того готелю, котрий менї подав той нещасливий грач мазайло, щоби менї прислали звідтам спис всїх гостий, котрі там мешкають. Тогди треба би менї написати до всїх знакомих подорожних в тім готели. То мене успокоїло. А дійстно того менї і треба було, бо я взяв ся був до діла з такою якоюсь непонятною менї ревностию, як би то щось загадочного або щось злощастного мене до того перло.

Вечером того третого дня ляг я вчасно спати і зараз заснув.

А мушу тобі признати ся, що я тогди, як і впрочім аж до нинїшного дня маю той звичай, що у мене в ночи горить лямпа; дуже не люблю того, бути хоч би лиш на хвильку на потемки.

Отже тої ночи... а то дійстно дивна річ, і мене від того часу, кілько разів то собі погадаю, бере якесь дивне чувство... Тої ночи розбудив мене якийсь дивний шелест, оттак як би щось тихенько тріщало.

Я собі опісля нїколи не міг пояснити, від чого би то походив той шелест; може бути що від погасаючої лямпи, бо я знайшов ся нараз серед темноти... Насамперед, щось як би мене зі страху за горло стиснуло... То так у мене завсїгди буває в темноті... І заки я мав час добре очуняти, чую... Так мій любий, то не здавало ся менї, але я таки добре чув — скажеш може, що то велике роздразненє нервів? Нехай і так!... отже чую якийсь голос, що тихонько шепче до мене: Жак Лерменіє.

Студений піт виступив на мене і я не міг би був сказати для чого.

В одній хвили я зовсім очуняв, схопив ся, засьвітив сьвітло і прочитав ще раз лист з Бадену...

Як то стало ся, я не міг того імени зараз прочитати? Таж оно таке було ясне, як сонце!

Лерменіє, той такий любий хлопчище, що то так завсїгди готов був до якоїсь прислуги, але трохи шалений, котрого я ще в молодих лїтах дуже був полюбив, а відтак десь стратив з очий. Опісля ми десь знову раз і другий зійшли ся в якійсь закутинї на дорозї житя, де то чоловік оттак лиш на борзї подасть: „Як ся маєш?“... а відтак спитає: „Як живеш?“ — і розходить ся знову може на богато лїт.

Бідний Жак! Так ми его, бачиш, називали завсїгди в школї Ст. Сір. Ну, дістане своїх тисяч франків! Я подивив ся на годинник: північ вже була минула, отже тепер годі вже що робити, але зараз завтра... І я зараз написав лист з поясненем всего і оправдав ся та зложив гроші і запечатав... І підчас того все приходило менї заєдно на гадку, той тихесенький шепіт, який я чув: то був точнїсенький голос Жака, коли він був чогось дуже роздражнений!

Дивна то річ, як то в нашім мозку згадка відзиває ся, як она з него добуває ся, подумав я собі, та як то стало ся, що я в тій хвили і до того ще заспаний нагадав собі імя тай голос бідного Жака! І я вдоволений та успокоєний положив ся знову і вже не думав о тім голосї серед темноти в тихій комнатї.

Ну дійстно... я вже о тім не думав... аж до тої хвилї, коли я третого дня дістав депешу з Бадену, в котрій менї сказали, що мій лист з грішми віддали назад на почту, щоби менї его звернути.

Бідний Жак передвчера відобрав собі житє, перед вчера о півночи... в тій самій хвили, коли моя нічна лямпа з тим якимсь шелестом, як би тріщала і погасла, а то так затріщало, як би хто потягнув пістолет...

Бріняк відкашляв трохи, щоби мати чистїйший голос, бо під конець якось дивно стратив був голос.

— От тому то я дуже уважаю на то, щоби мій син навчив ся красно писати — сказав він і усьміхнув ся якось сумно.

— **Пасїчниче товариство.** Основательскі збори руского „Пасїчничого товариства“ відбудуть ся у Львові дня 8 грудня в комнатах „Львівскої Руси“ (Ринок 10). Початок о 10 год. рано. Статут вже уложений, отже по переведених нарадах і виборі управи товариство буде могло зареєструвати ся. — О. Ніжанковский, М. Головский, Воляньский, Герасимович, Дуткевич, Марцїнкевич, Махалевич.

— **З бережаньскої філїї „Просьвіти“.** На загальних зборах філїї д. 14 с. м. вибрано новий видїл, котрого головою став сов. Федак, заступником голови о. Янович. Нововибраний видїл постановив зреорґанїзувати підупалі читальні в повітї, заводити курси для неграмотних, давати популярні відчити і взагалї ввести таке саме просьвітне житє, яким колись визначалась Бережанщина. Щоби улекшити головам читалень і взагалї членам тов. стичність з видїлом і між собою, буде канцелярия філїї (в сали „Сокола“) отворена що середи від год. 12—2 в полудне.

— **Про Путуру-Нолотиньского,** котрого арештовано у Віднй, доносять з Кракова: Позавчера в полудне наспів до дирекциї краківскої полїциї лист від о. Яна Адольфа Базаля, пароха римо-католицкого обряду в Пояна Мікулї коло Ґурагумори на Буковинї, в котрім о. Базаль, довідавшись о арештованю і втечі Путири з ґазет, доносить, що знав Путиру, котрий перед роком був нотар. кандидатом в Бірчи. Під опікою о. Базаля знаходив ся малий хлопець, охрещений па імя „Ян“ а хлопця того забрав торік Путира з собою, удаючи, що якась маґнатска родина, котра не має дїтий, поручила єму вишукати дитину сироту, котру могла би взяти за свою. Хлопця того відобрав Путира з рук п. Леонарди Підгородецкої за призволенєм о. Базаля, котрий уважав его за честного чоловіка. Тепер звернув ся о. Базаль до краківскої полїциї з просьбою, щоби она розпочала пошукуваня за дитиною, котру вивіз Путира а заразом і о ствердженє, чи хлопець, котрий перебуває в Кракові, полишений там Путирою, не єсть тою дитиною, котру відобрав Путира від о. Базаля.

— **Популярно-наукові виклади в Стрию.** З рамени тов. „Міщаньска Бесїда“ в Стрию відбудуть ся в часї до Різдвяних сьвят слїдуючі виклади: 1) Дня 28 с. м. від години пів до 5 вечером в сали „Народного Дому“: а) Торжественне отворенє викладів в імени „Міщаньскої Бесїди“ дром Романом Перфецким; б) виклад проф. Гуменюка на тему „Відродженє наук і людского знаня“. 2) Дня 4 і 5 грудня в сали „Народного Дому“ виклади п. Бронислава Бурбели на тему: „Конець сьвіта з становища науки“. Виклад в недїлю, 5 грудня с. р. розпічне ся о год. 7, а відтак відбуде ся проходовий концерт. 3) Дня 12 грудня в сали „Народного Дому“ від год. пів до 5 вечером виклад проф. Собчука на тему „Короткий начерк історпї фізики“. 4) Тогож дня в „Братскім Домі“ на Ланах від год. пів до 5 виклад п. Бронислава Бурбели на тему: „Як здобуваєсь вугле з нутра землї“. 5) Дня 19 грудня в сали „Народного Дому“ від год. пів до 5 вечером виклад проф. Гуменюка на тему: „Розвій українськоі драми, часть І“. 6) Тоїж недїлї в „Братскім Домі“ на Ланах виклад дра Романа Пефецкого на тему: „Суть і значінє спільництва (кооперациї)“. 7) Дня 2 січня 1910 р. в сали „Народного Дому“ від год. пів до 5 вечером виклад проф. Гуменюка на тему: „Розвій українськоі драми, часть ІІ“. 8) Тогож дня в „Братскім Домі“ на Ланах від год. пів до 5 вечером виклад п. Івана Максимчука на тему: „Богдан Хмельницкий і єго історичне значінє“.

— **Катастрофа на зелїзници.** З Чернівець доносять: Вчера вечером на головнім двірци, в наслїдок густої мраки стовкнув ся поїзд особовий, їдучий до Новоселицї з иншим поїздом. В наслїдок того 3 подорожних поранило ся тяжко а 17 легко.

— **Відгомін крадежі в Ченстохові.** До дирекциї краківскої полїциї наспіло письмо російскої слїдчої полїциї в справі обікражі чудотворної ікони Пречистої Діви в Ченстохові. В письмі тім сказано, що в пять днів по крадежи якийсь чоловік в охрестности Івангорода сховав ся в стозї сїна і розложив коло стога ватру. Коли той чоловік відійшов, пастухи знайшли малі перли, золотий хрестик з брилянтами, кусники золотого і срібного дрота, кусник зеленої шовкової материї. Річи ті походять імовірно з крадежі на Ясній Горі в Ченстохові. Полїция російска припускає, що той чоловік міг втечи до Кракова і просить о зарядженє доходженя. — При сїй нагоді мусимо занотувати, що Боруха Цандлера, арештованого у Львові за підозрінє посїданє дорогоцїнностий, походячих може з крадежі в Ченстохові, випущено на волю.

Телеґрами.

Будапешт 26 падолиста. Budap. Hirlap заперечує на основі інформациї з компетентного жерела донесенє, мов би партия Юста мала рішити ся приступити до обструкциї технїчної в парляментї. Партия Юста наміряє заняти вижидаюче становище. Часть партиї думає, що Кошуть вступить назад до неї, коли переконає ся, що єго умірність позістає зовсїм без успіху.

Будапешт 26 падолиста. „Budap.“ доносить, що капітан гонведів Юяґа, арештований під закидом, що післав войсковому лїкареви Матіяшеви пекольну машину, признав ся до вини Він носив ся від давна з тим наміром, бо був заздрісний і побоював ся, що він знищить єго домашне щастє.

Тегеран 26 падолиста. Анґлїйский консул в Шірас довідавшись о нападі на каравану російских консулїв, удав ся в супроводї лїкаря і під охороною анґльо-індийских вояків на місце пригоди.

Брукселя 26 падолиста. Палата приняла в першім читаню закон о реформі войсковій. Знижає він час служби в піхотї на 15 місяцїв а в кавалериї на два роки. Закон ухвалено 98 голосами против 27. Закон сей входить в житє в два роки по санкціонованю.

Льондон 26 падолиста. В палатї льордів веде ся дальше розправа над законом фінансовим. Льорд Бальфур спротивив ся рядови поправок до того закона і остерігав льордів в їх власнім інтересї як також в інтересї краю пррed фальшивим кроком.

Льондон 26 падолиста. Вчера відбула ся демонстрация против палати льордів. Взяло в нїй участь 6000 осіб, в тім богато зволочи. Демонстранти пішли перед будинок парляменту і висвистали там кількох льордів, котрі случайно туди переходили. Коли пробовано перервати кордон полїциї, уставлений коло будинку, полїция демонстрантів розігнала.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубим друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненєм чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: $2^{\underline{30}}$, $5^{\underline{50}}$, 7·25, $8^{\underline{55}}$, 9·50, 1·10*), **1·30**, 5·45, $8^{\underline{40}}$, $9^{\underline{50}}$.
*) З Тарнова.
З Підволочиск: 7·20, 12·00, $2^{\underline{15}}$, 5·40, $10^{\underline{30}}$.
З Чернівець: $12^{\underline{20}}$, $5^{\underline{45}}$*), 8·05, 10·20*, $2^{\underline{05}}$, 5·58, $6^{\underline{40}}$, $9^{\underline{30}}$.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї.
Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, $11^{\underline{00}}$.
З Самбора: 8, 9·57, 2, $9^{\underline{00}}$.
З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.
З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, $10^{\underline{12}}$.
З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), $9·\underline{44}$, $6·\underline{29}$ *), $11^{\underline{55}}$ *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), $9·\underline{28}$, 6·13*), $11·\underline{39}$ *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 8·15, $8^{\underline{20}}$.
„ $^{1}/_{6}$ до $^{30}/_{9}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
„ $^{1}/_{7}$ до $^{30}/_{9}$ 5·30.
в недїлї і р. к. сьвята: від $^{1}/_{5}$ до $^{31}/_{5}$ 3·27, $9^{\underline{35}}$.
З Янова:
що дня: від $^{1}/_{5}$ до $^{30}/_{9}$ 1·15, $9^{\underline{25}}$,
в недїлї і р. к. сьвята: від $^{2}/_{5}$ до $^{12}/_{9}$ $10·\underline{10}$.
Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 $10^{\underline{15}}$.
З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 $11^{\underline{45}}$.
З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: $12^{\underline{45}}$, $3^{\underline{50}}$, $8^{\underline{25}}$, 8·40, $2^{\underline{45}}$, 3·30*), $6^{\underline{12}}$, 7, 7·35, $11·\underline{15}$.
*) до Ряшева.
До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, $8^{\underline{00}}$, $11^{\underline{10}}$.
До Чернівець: $2^{\underline{50}}$, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 3·50*), $6^{\underline{00}}$*), $10·\underline{38}$.
*) до Станиславова, *) до Коломиї.
До Стрия: 7·30, 1·45, $6^{\underline{55}}$, $11·\underline{35}$.
До Самбора: 6, 9·05, 3·40, $10^{\underline{45}}$.
До Сокаля: 6·14, 11·05, $7^{\underline{10}}$, $11^{\underline{35}}$ *)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).
До Яворова: 8·20, $6^{\underline{30}}$.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, $8^{\underline{39}}$, $11^{\underline{32}}$.
До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), $6·\underline{30}$, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: $5·\underline{53}$*), 6·32, 1.49*) $6·\underline{50}$, $10^{\underline{54}}$*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, $8^{\underline{34}}$.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, $8^{\underline{34}}$.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—
До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35
До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 3/07 до 12/9 10·35.
До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 12/9 2·15.
До Винник що дня $5^{\underline{30}}$.

За редакцию відповідає: **Адам Креховецкий.**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. — (Телефона ч. 527).